

Kako je nastala luna – vir: www.zastarse.si

Dolgo časa nazaj, ko je naš svet šele nastal, lune še ni bilo in ves čas je svetilo sonce. Ker sonce ni nikoli zašlo, noči niso poznali. Bilo je svetlo in sončno in ves čas je bil dan. Ljudje so ves čas trdno delali in se niso zavedali, kdaj bi morali počivati.

Nekega lepega dne pa je delavce na poljih obiskal mož, medtem ko so pridno delali.

Enega od njih je vprašal: »Kdaj ste zadnjič zalili to polje?«

»Danes« je odvrnil preznojeni kmet.

»In kdaj ste skopali to luknjo?«

»Dane,s« je rekel kmet.

»Kdaj ste posaditi tista drevesa v vrtu?«

»Danes, seveda. Ves čas je dan, torej je bilo vse storjeno danes.«

Mož je nato opazil žensko z majhnim otrokom in jo vprašal: »Kdaj pa se je rodil?«

»Danes,« mu je odgovorila ženska.

Mož je doumel, da ljudje tega sveta nimajo nobenega občutka za čas; ker niso razumeli razlike med dnevom in nočjo, so pač ves čas trdo delali. Menil je, da mora glede tega nekaj ukreniti. Zato je soncu ukazal: »Svetiti moraš ves dan, ob večerih pa moraš zaiti in ob jutru spet priti nazaj. Tako bodo ljudje razumeli, kdaj je dan in kdaj noč. Nehali bodo z delom, ko se bo stemnilo in tako uspeli priti do počitka.« Sonce se je s tem dogovorom strinjalo.

Ko se je tako zvečerilo, je sonce potihoma odšlo. Kar na lepem je postalo temno. Ljudje so se nenadne teme ustrašili. Paničarili so in tekali sem ter tja, nekatere so poškodovali drugi, nekateri pa so sami padali v jame. Ljudje tega niso bili vajeni, zato niso vedeli, kako se ob tem dogodku obnašati.

Končno so vodje in starešine spoznali, da v temi ne morejo storiti ničesar, zato so vsem rekli: »Prosimo, uležite se in se spočijte, ko bo svetlo, pa boste lahko spet delali.« Ko se je tako sonce dvignilo naslednje jutro, so se ljudje zbudili in začeli z delom. In tako je od takrat naprej noč veljala za čas počitka.

Ljudje so udobneje in srečnejše živeli, saj so bili dobro spočiti. Še vedno pa je ostajal en problem. Po sončnem zahodu je postalo tako temno, da ljudje niso mogli videti prav ničesar. Pogosto so se zaletavali v drevesa, se poškodovali, ker so se udarili ob kamenje ali padli v jarke. Prav tako se je večkrat zgodilo, da se je kakšna stvar polomila, saj je v temi niso videli. Po določenem času jih je mož znova obiskal: »Ste zdaj bolj srečni?« »Seveda smo. Celo noč spimo in se zjutraj zbudimo popolnoma spočiti za delo,« je odgovoril eden od mož. »Ampak še vedno imamo en problem – v temi ne moremo videti prav ničesar. Večkrat nenamerno poškodujemo drug drugega ali stvari, ki jih imamo. Bi lahko vsaj za kratek čas še imeli sonce?« je vprašal mož. Mož je nekaj časa premišljeval in nato rekel: »Ne, to ne bo šlo. Ampak ne skrbite. Dal vam bom nekaj drugega, nekaj pomirjajočega in manj svetlega od sonca. Lahko boste videli stvari in še vedno mirno spali.«

Ustvaril je luno. Ljudje so se je zelo razveselili, saj so končno lahko videli ponoči in se niso več ponesreči poškodovali. Mirno so spali v nežni svetlobi lune in se zbudili v nova jutra osvetljena z močno žarečim soncem. Tako je bila ustvarjena luna.